אמר ר' יוסי ברבי חגינא זוכה לברכות הללו

שנאמר ילוא הקשבת למצותי ויהי כנהר

שלומך וצדקתך כגלי הים ויהי כחול זרער

וצאצאי מעיך וגו': תניא אבא בנימין אומר

אלמלי נתנה רשות לעין לראות אין כל בריה

יכולה לעמוד מפני המזיקין אמר אביי אינהו

נפישי מינן וקיימי עלן כי כסלא לאוגיא אמר

רב הונא כל חד וחד מינן אלפא משמאליה

ורבבתא מימיניה אמר רבא האי דוחקא דהוי

בכלה מנייהו הוי הני ברכי דשלהי מנייהו 🕪

הני מאני דרבנן דבלו מחופיא דידהו הני

כרעי דמנקפן מנייהו האי מאן דבעי למידע

להו לייתי קיטמא נהילא ונהדר אפורייה

ובצפרא חזי כי כרעי דתרנגולא האי מאן דבעי

למחזינהו ליתי שלייתא דשונרתא אוכמתא

בת אוכמתא בוכרתא בת בוכרתא ולקליה

ולשדייה בגובתא דפרזלא ולחתמי' בגושפנקא

דפרזלא דילמא גנבי מניה ולחתום פומיה כי

היכי דלא ליתזק רב ביבי בר אביי עבד הכי

הוא ואתזק בעו רבנן רחמי עליה ואתסי:

תניא אבא בנימין אומר •״אין תפלה של אדם

נשמעת אלא בבית הכנסת שנאמר ילשמוע

אל הרנה ואל התפלה במקום רנה שם תהא

תפלה אמר רבין בר רב אדא א"ר יצחק מנין

שהקב"ה מצוי בבית הכנסת שנאמר יאלהים

נצב בעדת אל ומנין לעשרה שמתפללין

ששכינה עמהם שנאמר אלהים נצב בעדת

אל יומנין לשלשה שיושבין בדין ששכינה

עמהם שנאמר יבקרב אלהים ישפוט ומניז

לשנים שיושבים ועוסקין בתורה ששכינה

עמהם שנאמר ⁴אז נדברו יראי ה' איש אל

רעהו ויקשב ה' וגו' מאי ולחושבי שמו אמר

רב אשי (כ) חשב אדם לעשות מצוה ונאנם ולא

עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה

ומנין שאפילו אחד שיושב ועוסק בתורה

בנורא ולשחקיה ולימלי עיניה מניה וחזי

בא א מיי׳ פ״ח מהלכות תפלה הלכה א (סמג

לוא הקשנס. לשון המתנה היא: למנותי. בשביל מנותי אשר נויתי "המתפלל ולא המתין את חבירו מורפין לו ובו'. פירש רבינו תם" דוה היה להם בבתי כנסיות שלהם שהיו בשדה ולכך בלילה יש להמתין. והר"י היה מאחר תפלחו ומאריך עד שיצאו

כולם ואם בתוך כך היה שום אדם בא בבית הכנסת היה מעיין בספר עד שגמרו תפלתם. ונחה להחמיר אף לנו: בי בסלא לאוגיאי. כעין תלמים המקיפין את הערוגה כדאמרינן בריש נדרים (דף ו:) הדין אוגיא להוי פאה: חד לא מכתבן מדיה בספר הוברונות. כלומר עם אחרים אבל בספר לבדו נכתבין כדאמרינן וכל מעשיך בספר נכתבין (אבות פרק ב) כ"שי מדה טובה: אלן תפילין שבראש. (ו) לפי שיש נהן

רוב שם של שדי שהשי"ן כתובה בקמט שבבתים והדלי"ת ברלועות.

ותימא משבת פרק במה מדליקין (דף כח ב) דקאמר מן המותר בפיך ולא מפיק רלועות מתורת ה' בפיך. ועוד דבפ׳ בתרא דמגילה (דף כו ב) קרי לרצועות תשמישי קדושה בעלמא. אלא י"ל אלו תפילין שבראש לפי שהן בגבהו של ראש ונראין דשייך בהו וראו אבל תפילין של יד מכוסין דכתיב (שמות יג) לך לאות על ידך ולא לחחרים לחותים: בי בעמך ישראל. וה שיסד הפייטן (ביום א' דפסח) טוטפת כלילו גדלי: שאחורי בית הכנסת. פי׳ רש״י כל פתחי בתי כנסיות היו למזרח ואחוריהם למערב וזה המתפלל אחורי בית הכנסת ואינו מחזיר פניו לבהכ"נ נראה ככופר במי שהלבור מתפללין לפניו. ולא נהירא דאדרבה במהדר אפיה לבית הכנסת מיחזי כשתי רשויות שהקהל מתפללין למערב והוא מתפלל כנגדם למזרח. ע"כ נראה אחורי בהכ"נ מי שהוא אחורי העם במזרח והעם משתחוים למערב ולהכי קאמר ולא מהדר אפיה כו'. ודוקא הם שהיה מנהגם להתפלל למערב. אבל אנו מתפללים למזרח שאנו במערבו של א"י וכתיב והתפללו אליך דרך ארלם (מ"א ח) ונראה כמו שפי' להם לנד מערב יתפרש לנו לנד מזרח: שאלמלי

ששכינה עמו שנאמר יבכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך וכי מאחר דאפילו חד תרי מבעיא תרי מכתבן מלייהו בספר הזכרונות חד לא מכתבן מליה בספר הזכרונות וכי מאחר דאפי⁷ תרי תלתא מבעיא מהו דתימא דינא שלמא בעלמא הוא ולא אתיא שכינה קמ"ל דדינא נמי היינו תורה וכי מאחר דאפי' תלתא עשרה מבעיא עשרה קדמה שכינה ואתיא תלתא עד דיתבי: א"ר אבין בר רב אדא א"ר יצחק מנין שהקב"ה מניח תפילין שנאמר •נשבע ה' בימינו ובזרוע עוזו בימינו זו תורה שנאמר ימימינו אש דת למו ובזרוע עוזו אלו תפילין שנאמר *ה' עוז לעמו יתן ומנין שהתפילין עוז הם לישראל דכתי' יוראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך יותניא ר' אליעזר הגדול אומר אלו תפילין שבראש א"ל רב נחמן בר יצחק לרב חייא בר אבין הני תפילין דמרי עלמא מה כתיב בהו א"ל יומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ ומי משתבח קוב"ה בשבחייהו דישראל אין דכתיב ייאת ה' האמרת היום

וכתיב) וה' האמירך היום ∘אמר להם הקב"ה לישראל אתם עשיתוני ∘חטיבה אחת בעולם ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם שנאמר ישמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ואני אעשה אתכם חמיבה אחת בעולם שנאמר ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי תינח בחד ביתא בשאר בתי מאי א"ל יוכי מי גוי גדול ומי גוי גדול יאשריך ישראל יואו הנסה אלהים יולתתך עליון אי הכי נפישי להו מובי בתי אלא כי מי גוי גדול ומי גוי גדול דדמיין להדדי בחד ביתא ישראל ומי כעמך ישראל בחד ביתא או הנסה אלהים בחד ביתא ולתתך עליון בחד ביתא אשריך מניהם. פיר' .. מבב .. אשריך ישראל ומי כעמך ישראל בחד ביתא או הנסה אלהים בחד ביתא ולתתך עליון בחד ביתא דברי דברים וכולהו המשחין: תניא אבה בנימין [אומר] אין תפילתו של אדם [נ]שמעת אלא בבית הכנסת שנאמר לשמוע אל הרנה ואל הת[פלה] מקום רנה שם תהא תפילה, [ומקום רנה הוא בבית הכנסת] שנאמר רננו צדיקים, כןלומר] בבית יי [ש]ם תהיה תפילה. ומניין שהקב"ה מצוי בכנסת, פירוש ומניין שכבודו של הקב"ה מצוי

לגמול חסד: לראוח. כל השדים העומדים לפניו: כי כסלא לאוגיא. כשורת חפירה המקפת האוגיא שעושין תחת הגפנים כמו ששנינו (מ"ק דף ב.) אין עושין אוגיות לגפנים לאסוף שם מים להשקות הגפן.

כסלא הוא תלם של מענה המקפת סביב סביב את תל האוגיא והגפן בכלה. פעמים שבני אדם יושבים רווחים ביום השבת (נ) שבאין לשמוע דרשה ודומה להם כיושבים לחוקים: מאני דרבנן דבלו. בגדי התלמידים שבלים מהר והם אינם בני מלאכה בהם. חופיא לשון חופף ומפספס נקבה: בוכרסת. הבכורה לחמה: כדאמרינן בכל הבשר בשחיטת חולין (דף קה ב): במקום רנה. בבהכ"נ ששם אומרים הלבור שירות ותשבחות בנעימת קול ערב: בעדת אל. בבית מועד שלו: ומנין לעשרה וכו'. °עדה קרויה בעשרה שנה' עד מתי לעדה ויהושע: בקרב אלהים ישפוע. ואין בית דין קרוים אלהים אלא בג' בפ"ק אליך. לשון יחיד הוא: מכחבן מלייהו. כדכתיב ויכתב ספר זכרון לפניו (סיפה דהרה): קדמה שרינה ואסיא. קודם שיהיו כל העשרה: נצב בעדת אל מעיקרא משמע: עד דיתני. כדכתיב ישפוט בשעת עוז הם לישראל דכתיב וראו וגו׳ ויראו ממך: מה כסיב בהו. בשלמה בתפילין דידן כתיב שמע (דברים ו) והיה אם שמוע (שם יא) קדש לי כל בכור (שמות יג) והיה כי יביאך (שם) פרשיות שנלטוו בהם לשום זכרון מלותיו של הקב"ה אות וזכרון להם לישראל אלא בדידיה מאי כתיב בהו: האמרת. לשון חשיבות ושבח כמו יתאמרו כל פועלי און (תהלים נד) ישתבחו: בשאר בתי מאי (ה). שהרי ארבעה בתים הם:

נטוע בתל ובריש נדרים (דף ו ב) הדין אוגיא להוי פאה: האי דוחהא דהוי הני ברכי דשלהי. ברכים עייפים: שיבלו בגדיהם: מחופיה דידהו. בחיו המזיקים ויושבין אללם ומתחככים (שבת דף נ:) פריי"ר בלע"ו: שלייסא דשונרתה. שליית הולד של חתול בת בוכרתת. ואף אמה היתה בכורה: ולימלי עיניה מניה. ישים ממנה מעט בעיניו. כל לשון נתינה בעין קורהו בלשון גמרא לשון מלוי לפי שבדבר מועט הוא מלא: גובחא דפרולא. חנה חלול של ברזל: **ולחסמיה.** לקנה: בגושפנהא דפרולא. בחותם של ברול. דבמידי דלייר וחתים לית להו רשותא הרעה הוחת (במדבר יד) ילחו כלב דסנהדרין (דף ג ב): ויקשב ה'. ממתין להם שם: אשר אוכיר את שמי. אשר יזכר שמי על (ד) מלותי ודברי: אבא המשפט: עוז לעמו. ומנין שהתפילין

 ל) שנאמר יפול מלדך אלף ורבבה מימינך ס״א [וכ״ה הג״ בילקוט ובע״ין, ב) [ע״ מוספות סוכה נ. ד"ה בשלשו. ג) שבת סג. ע"ש חולין פט.], ה) חגיגה פ"ק דף ג., ו) פי' ליור אחד בעולם כלומר ב, דו [פי פור להו בשונם כמותו. דבר הניכר שחין כמותו. ערוך בערך אמר ג'], 1) שייך לדף ה' ע"ב, ה) ווע"ע תוס׳ שנת סב. ד"ה שי"ן ותוס' עירובין לז. ד"ה קשר ומגילה כו: ד"ה תשמישי תוספות מנחות לה: ד"ה אלוז. ט) שייך לעמוד ב',

הגהות הב"ח

(A) גם' דעלהי מינייהו הרי הני:(B) שם אמר רב אשי אפי׳הישב אדס: (ג) רש"י ד"ה האי השב מוסי (מד ש" ל שמוע: דוחקא וכו׳ כשבאין לשמוע: (ד) ד"ה אשר אזכיר וכו׳ שמי על פי מנומי: (ה) ד"ה בשחר במי ימי כתיב בהו שהרי: (ו) תום' מי כתיב בהו שהרי: (ו) תום. ״ה אלו תפילין שבראש פרש״י [במנחות ל״ה] לפי שיש:

גליון הש"ם

גם' אין תפלתו של אדם כו'. ע" ע"ז ד ע"ב חומ' ד"ה כיון. וגרסתם אלא עם הלצור: רש"י ד"ה ומנין לעשרה ובו" עדה בו'. לקמן כ"א ע"ב:

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש כתב, פי" ר"ח (המגיה ציין שאצלנו זה ט"ס) דוקא בביהכנ"ס שלהם שהיו רחוקין מן שלהם שהיו רחוקין מן העיר ויש לירא מן המזיקין ושמא גם בשלנו בלילה, ורבינו רגיל להמתין אפיי ביום ודוקא כשהיה עומד להתפלל. (רבינו ר"י הזקן). ב. בתוס׳ רי״ש גורס. כסלא לגיא. ג. בתוס׳ רי״ש גורס, יגאו **ג**ו בונוס יים גווס, וכ״ש הכא דמדה טובה

לעזי רש"י

פריי"ר. חיכוך שפשוף.

מוסף רש"י

כי כסלא לאוגיא. כלומר כתלמיס לנקעה (נדרים ו:). בקרב אלהים ישפוט. המקוס עמהס, שמסכיס עמהס נדנר המשפט (אבות פ"ג מ"ו). בכל המקום אשר אזכיר את שמי. כלומר שחתן דעת בלבן המקום אשר אזכיר את ממי. כלותר שאתן דעת בלבך להזכיר את שתי, אבוא שם אליך, דהיינו יחיד, אזכיר את שתי משמע אלתד לאחרים להזכיר משתע חנתד נחחרים נחדרים את שמי (שם). ובדרוע ערוד אלו תפילין. מדכתיב ימינו וכתיב ובזרוע עוון, אלמא בזרועו היינו שמאלו ותפילין בשמאל קיימי (נוזר ג.). אלו תפילין . שבראש. אות הן לכל כי שם ה' שבו אש. (חולין פת.) עלקר עליך (חולין פת.) עלקר השם טיין ודל"ת נהס רוב השם שיין ודל"ת (חוחות לה: ועיי תוד"ה אלו). כל פועלי און, ישתבחו שדרכן מלמה וחגינה גון. חטיבה אחת.

רבינו חננאל

ילמלי [ני]תנה רשות לע מפניהם. פיר' (מסלי) [כיסלי] כיסלי. פיר' .. ב.בב ..

כן ובכל.... א"ר אבין בר אדא אמ" ר" יצחק מנין שהקב"ה מניח תפילין שנאמר נשבע ה' בימינו ובזרוע עוזו, ימינו זו תורה שנאמר מימינו אש דת למו, עוז אלו תפילין. פי" שהב"ה מראה מכבודו לוביאיו וחסידיו באובנתא דליבא כדמות אדם יושב, דכתיב ראיתי את ה" יושב על כסא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל, וכמי שיש לו רגלים דכתיב ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר. וכיון שנודע לנו כי מתראה לנביאים בענין הזה, נחברר יארתי את הי יושב על כסאו רכל צבא השמים עומדים מיסינו ומשמארו, וכחיב ואראה את ה' יושב על כסא רם ונשא רושה את ה'יושב על כסא רם ונשא רושה לו ביר איתה החות הגירו כמעשה לבנת הספיר. וכיון שנודע לנו כי ימראה לנביאים בענין הוה, מה או ה'יושב על כסא רם ונשא רושה היא את הייושב את היא כי לא יתכן להאמר בראיית העין שנראית העין שנראית רמין משנא, העברר היא המשח הוא האיה בראיית הלב היא, כך יתכן לומר שאראה לכל נביא דמיון שיוול לראות, אכל ראייה ממש חס ושלום ראיית, וכיר או הרבה מה הביר הביר אית העין מש, שהרי בפירוש אמר הכתוב הדרתי על הנביאים אומה הלביה היא ביר אומה בראיית העין מש, שהרי בפירוש אמר המתוב הרברתי על הנביאים ואנכי חזון הראיה, מלא היא המרחב בענין הזה ראייה, שנאמר שעולה על דעתו, וכי רי יצחק חולק על התורה שנאמר כי לא יראני האדם וחי. ובא ר' יצחק ואמר קרא בענין הזה ראייה, שנאמר מארם כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם בחורב מתוך האש, קשו קרא אהדרי. נפרקי לא קשיא, האי קרא דכתיב ויראו, האיב האי דכתיב כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם בחורב מתוך האש, קשו קראי אהדרי. נפרקי לא קשיא, האי קרא דכתיב ויראו הלב, האי דכתיב כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם בחורב מתוך האש, קשו קראי אהדרי. נפרקי לא קשיא, האי קרא דכתיב ויראו, הלב, האי דכתים כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם בחורב מתוך האש, קשו קראי אהדרי. נפרקי לא קשיא, האי קרא דכתיב ויראו, הלב, האי דכתיב כי לא ראיתם כל תמונה ביום ברר ה' אליכם בחורב מתוך האש, קשו קראי אהדרי. נפרקי לא קשיא, האי קרא דכתיב ויראו הלב וירא יעקב כי יש שבר במצרים, רעקב לא היה במצרים אלא בארץ כנען. וכתנה רבות. ולמביני מדע יראי שמים במחות מזה (היה) די להם להבין ולידע שאין בכל התלמוד דבר מודיע שיש בישראל נותן דמות לבוראנו יעתבח שמו ויתעלה זכרו. אמנם חלוקי לב רשני ארץ המינים מחפאים דברים אשר לא כן כדי לגנות עצמם, מי שפרע מאנשי דור המבול יפרע מהם. ומצאנו שהקב״ה ית״ש הראה למשה רבינו בתוך הכבוד שאמר הכתוב וראית את אחורי, כגון מלאך ובראשו תפילין, וראה משה רבינו והבין קשר של תפלין ושי״ן של חפילין, כענין שהראהו כלי המשכן שנאי ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו. וזה יתכן למראית העין ויתכן לראיית הלב. אבל זה שכתוב וראית את אחורי אינה אלא ראיית הלב, ועל אותה הראייה שנאמרה

תורה אור השלם

 לוא הִקְשַׁבְתָּ לְמִצְוֹתָי
וְיְהִי בַנְּהָר שְׁלוֹמֶךְ וְצִדְקָתְךְּ
בְּגַלִי הַיָּם: וַיְהִי בַחוֹל זְרָעֶךְ וְצֶאֶצְאֵי מֵעֶיף בּמְעוֹתְיוּ לא יִבַּרָת וְלֹא יִשְׁמֵד שְׁמוֹ בִּילְבָּנָי. ישניה מהיחדים 2. וּפְנִיתָ אֶל הְפְלַת עַבְּדְּךָּ וְאֶל הְחַנָּתוֹ יְיִ אֱלֹהָי לִשְׁמֹעַ אֶל הָרְנָּה וְאֶל הַהְפְּלָה אֶל הָרְנָה וְאֶל הַהְפְּלָּה אֲשֶׁר עַבְרָּךְ מִתְפַּלֵל לְפָנֶיךְּ הַיּוֹם: מלכים א ח כח 3. מִזְמוֹר לְאָסְף אֱלֹהִים נָצָב בַּעֲדָת אֵל בְּקֶרֱב אֱלֹהִים יִשְׁפַּט:

. תהלים פב א 4. אז נדברו יראי יי איש

5. מובח אדמה תעשה לי י בּוְבֵּחְ עָלְיוֹ אָת עלתֵּיךְ וְאָת שְׁלְמִיךְּ אָת צאנְךְּ וְאָת בְּקַרְךְ בְּכָל הִמְּקוֹם אֲשֶׁר אַזְפִיר אָת שְׁמִי אָבוֹא אַזְפִיר אָת שְׁמִי אָבוֹא אַלֵיך וברכתיף: שמות כ כ

6. נְשְׁבָּע יְיָ בִּימִינוֹ וּבְּוְרוֹעַ עִזוֹ אָם אָתֵן אֶת דְּגָנֵךְ עוֹד מַאָבָל לְאִיְבֵיךְ וָאִם יִשְׁתוּ נַבָר תִּירוֹשֵׁךְ אֲשֶׁר ישעיהו סב ח יגעת בו: יָצֶעַתְּ בּוּ: ישעיהוּ סבּ ח 7. וַיֹּאמָר יְיָ מִסִּינִי בָּא וְזְרַח מָשְׁעִיר לְמוֹ הוֹפִּיעַ מָהַר בָּארָן וְאָתָה מֵרְבָבת לְּדָש מִימִינוֹ אֵשׁ דְּת לְמוֹ: דברים לג ב

8. יִיָּ עוֹ לְעַמוֹ יִתֵּן יְיָּ יְבְרֵךְ אָת עַמּוֹ בַשְּׁלוֹם: אָוּ עַבּװּ בַּשְּׁלום. תהלים כט יא 19. וְרָאוּ כָּל עַמֵּי ְהָאֶרֶץ בִּיּי.

שַׁם יִיָּ נִקְרָא עָלֶיךְּ וְיָרְאוּ ממר: 10. ומי כעמר ישראל גוי 10. המי בעקף ישראל גדי אָחָד בָּאָרֶץ אֲשֶׁר הָלְּךְּ הָאֱלֹהִים לְּפְדּוֹת לוֹ עָם לְשׁוּם לְךְּ שֵׁם נְּדְלוֹת וְנֹרָאוֹת לְנָרֵשׁ מִפְּנֵי עַמְּךְּ אשר פדית ממצרים גוים:

ובוי הימים איז כא 11. אֶת יְיִ הָאֶמֶרְתְּ הַיּוֹם לִהְיוֹת לְךָּ לֵאְלֹהִים וְלָלֶכֶת בְּדְרָבִיוֹ וְלְשְׁמֹר חְקְּיוֹ וּמִצוֹתֵיו וּמִשְׁפַּטִיו וִלְשָׁמֹע ומצותיו ומשְּפָטיו וְרְשְׁמּע בְּקְלוּ: וְיִי הָאֲמִירְהְ הַיּוֹם לְּהְיוֹת לוֹ לְעם סְגְלְה בָּאֲשֶׁר דּבָּר לְךְּ וְלִשְׁמֹר בָּל מִצְוֹתְיו: דברים כו יו-יח מַצְוֹתְיו: דברים כו יו-יח 11. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יִי אָלהִינוּ יִי אָחָד:

13. כִּי מִי גוֹי גְדוֹל אֱלֹהֵינוּ בְּכָּל קָרְאֵנוּ אֵלְיוּ: וּמִי גּוֹי גַּדוֹל אֲשֶׁר לוֹ חָקִים ומשפטים צדיקם

דכרים ד ז-ח 14. אַשְׁרֶיךְּ יִשְׂרָאֵל מִי כמוך עם נושע ביי מגן עָזְרֶךְּ וַאֲשֶׁר חֶרֶב גַּאֲוְתֶךְּ וְיִבְּחֲשׁוּ אִיְבֶיךְּ לְךְּ וְאַתְּה עַל בָּמוֹתֵימוֹ תִדְרֹךִּ: עַל בָּמוֹתֵימוֹ תִדְרֹךִ:

.15 או הנסה אלהים לבוא לְקַחַת לוֹ גוֹי מְקֶּרֶב גוֹי בְּמֵשׁת בְּאֹתֹת וּבְמִיּף קְּחָה וּבְמִלְּחָמָה וּבְיִר חֲוָקָה וֹבְזְרוֹעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרְאִים גִּדֹלִים כְּכֹל אֲשֶׁר עֲשָׂה לֶכֶם יְיָ אֲלֹחַיכָם בְּמַצְרִים לְטָנֶיךְ: דברים ד לד 16. וּלְתַּתְּךְ עֻלְיוֹן עַל כְּל הווים אֲשֶׁר לְתָּהַלְה וּלְשַׁם וּלְתִפָּאַרַת וַלְהַיֹּתְרְּ עם קדש ליי אלהיר באשר